

monnigi wobra Ma rohhi lindude lābbi teise
male istutud, mis nüüd seälgi omma kasso
sadab. Agga kūt sedda wiist walleks nae-
rate, kui julgeste ütlen, et kaarn õige os-
kaja kārner, kes jo monne tamme õiete kui
melega istutanud? Ommeti segi polle näl-
jajut. On sedda silmaga nähtud, et kaarn
nokkaga augufest munda uristab; lasseb siis
ühhe tammeõrro nokka otsast siina sisse kūt-
kuda, ning mattab tedda wimaks mulla ja
samlattega kinni. Ei lind kūt tahha puud
istutada. Demmal omma nou ja murre.
Sest ta mattab tammeõrro Ma sisse, en-
nesele toidusse warraks, unustab pärrast
omma kōbafest; agga tam ikka istutud,
ning ommal aial puuks ülleneb! —

Monni pu kaswab ka jde kalda peäl;
seme langeb okstest wette, ehk wiib tedda ka
kange tuul ja suur wessi, mis ülle kallaste
tõusnud, jōkke ja seält alla, kummi teises
kōbbas kalda kūtge kinni jääb, ehk uus wee-
tõusminne tedda Ma peäle kannab. — Mon-

nigi iwwiite jōega merresse alla lāhhāb, ja
seält teise pole randa, et wobras Ma tedda
saab ommale pärrima. Sest on jo siin
ja seäl sedda rohto ja neid taimekessi umb-
rohho wiisi hakkand kaswama, mis neis ma-
des enne kōgaoni ep olle nähha olnud, agga
mis ülle merre maal, ranna liggidal, kas-
wamas on; kust siis sedda arwata, et seme
fenna soudnud. Nenda silm nähtawalt tõssi,
et keik Ma ja taewa wäed, et tulli ja
rahhed, lummi ja uddo, ja suur
kange tuul peawad Jehowa janna
jārrele teggema. Laul 148, 8.

5.

Et meie kord olleme hakkand mitmesug-
gufest seemnest jutto aiama: siis ārgo segi
Lōja armohool jāgo nimmetamatta, et Tem-
ma igga seemne soule omma isfi warjo
ümbermurretsenud. Nenda kui igga ellawal
lomal omma wastohakkamise noud lodud:
nenda ka igga seemnele omma kaitseja kätte.
Ühhet seemne soul se kätte warjuks ümber,
teisel jälle teine, et, ni kawa kui iddo ja